

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

ΑΙ ΠΡΟΑΙΣΘΗΣΕΙΣ.

ΥΠΟ

ΛΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

(Τὸ μέλλον εἶναι δι' ἐπὶ τὸ ὠχρὸν φάσμα τοῦ παρελθόντος.
(ΚΟΡ. ΣΤΑΛ).

Ὡς ψάλλει τοῦ θανάτου του τὸ τελευταῖον ᾄσμα,
Καὶ κλίνει μελαγχολικὸν τὸ τέκνον τῆς ἐρήμου.
Οὕτω προσβλέπουσ' ἀτενῶς τοῦ Χάρωνος τὸ φάσμα,
Θὰ ψάλλῃ τοῦ θανάτου τῆς τὸ ᾄσμα ἡ ψυχὴ μου.
Ναί· ἡ καρδίκα μου κραυγὴν ὀδυνηράν θ' ἀφήσῃ.
Δὲν θέλω ἄκλαυστος ἐγὼ, τὴν γῆν νὰ παραιτήσω,
Τὸν ἄγνωστον ἢ λύρα μου, σβυσθίντα θὰ θρηνήσῃ,
Ἀλλὰ ἐλέους δάκρυα ποτὲ δὲν θὰ ζητήσω!
Τὸ λείψανον τὸ πενιχρὸν κ' ἐγκαταλειμμένον,
Ἐὰν ἐν δάκρυ ἤθελεν — ἰδοὺ, ἐγὼ τὸ χύνω, —
Ἐγὼ καθῆκον ἐκπληρῶ σκληρῶς λησμονημένον,
Καὶ ἐπιτάφιον φωνὴν δι' ἐμαυτὸν ἀφίνω.
Τίς νὰ μὲ κλάυσῃ; . . τοὺς νεκροὺς ποτὲ τοὺς ἐνθυμοῦνται,
Ἀφοῦ καὶ ζῶντας, πάσχοντας, μὲ λήθην ἐξυβρίζουν;
Ἀλλοίμονον· οἱ ἀτυχεῖς οὐδέποτε πενθοῦνται,
Καὶ μνημοσύνης δάκρυα ποτὲ δὲν τοὺς ῥαντίζουν.
Ἐλθε, ὦ λύρα, θλιβεράς ἐμπνεύσεις νὰ θρηνήσῃς,
Τὴν πένθιμον προαίσθησιν, τοὺς πόνους μου νὰ ψάλλῃς,
Ἐλθε καρδίας εὐγενεῖς εἰς θλίψιν νὰ κινήσῃς,
— Σὺ, διὰ θρήνων ᾄσματα καὶ πένθους ἀπεστάλης!
Τί βλάπτει, ἐὰν ἄσημον ὑμνήσῃς νεανίαν;
Πταίω ἐγὼ, ἂν δυστυχὴς ἐπλάσθην ἀκουσίως;
Καὶ εἶμαι, εἶμαι ἔνοχος πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν,
Διότι μόνον δάκρυα μ' ἐπρόσφερεν ὁ βίος;

Β'.

Δὲν εἶναι, ὄχι, ἄγνωστον τοῦ Δυστυχοῦς τὸ μέλλον.
Γνωρίζει φεῦ! τὴν μοῖράν του αὐτὸς τὴν ἀπαισίαν·
Τῆς αὔριον ὁ ἥλιος καὶ αὔθις ἀνατέλλων,
Προσθέτει μίαν εἰς αὐτὸν εἰσέτι δυστυχίαν,

Ἡ παρελθοῦσα του ζωῆ τὸ μέλλον του χαράττει·
 Διότι ἔκλαυσε πικρῶς, νὰ ἀλαύση ἔτι πρέπει . . .
 Ὡς ἰδιὸν της ἱερὸν ἡ μοῖρα τὸν φυλάττει,
 Καὶ μὲ ταινίαν πένθιμον τὸ πρόσωπόν του σκέπει.
 Ἀλλοίμονον· δὲν ἀπατᾷ ποτὲ ἡ δυστυχία·
 Μὲ τὴν πικρὰν ἀλήθειαν τὰ θύματά της θλίβει.
 Ἐμπαίζει μόνον τοὺς θνητοὺς ἡ Κίρκη εὐτυχία,
 Καὶ μὲ τὰς ὑποσχέσεις της τὴν ὑπαρξίν συντρίβει.
 Ἀπάτης πλήν καὶ δι' ἐμὲ δὲν εἶχε προσωπεῖον.
 Ποτὲ δὲν μὲ ἠπάτησε, ποτὲ δὲν μ' ὑπεσχέθη.
 Ἐζήτησα ν' ἀπατηθῶ καθ' ὅλον μου τὸν βίον,
 Ἀλλὰ πικρὰ ἡ πλάνη μου ἀλήθεια εὗρέθη !
 ὦ, σὺ ψυχῇ, εἰς πύλινον θαμμένη κατοικίαν,
 Διάσχεσε τὴν φυλακὴν εἰς ἣν δεσμῶτις κεῖσαι·
 Τιμώρησον τοῦ σώματος τὴν ἱεροσυλίαν,
 Καὶ τὴν πικρὰν ἐνθούμησιν τοῦ βίου τούτου σβῦσε.
 Ἄν ᾔσαι πῦρ κολάσεως τὸν ἄδην ἐνθυμήσου·
 Τὸν οὐρανὸν, ἀπόρροια τοῦ πλάστου ἐὰν ᾔσαι·
 Ἀλλ' ἂν δὲν ᾔσαι κόλασις ἡ πνεῦμα παραδείσου,
 Βυθίσθητι εἰς τὸ μηδὲν, ἀφοῦ μηδὲν καλεῖσαι !
 Ἄφες τὸ πτώμα, ἐπειδὴ, ἐὰν δὲν τὸ ἀφήσης,
 —Τὸ θανατόνω — καὶ πετᾷς χωρὶς νὰ τὸ θελήσης . . .

Γ'.

ὦ, πλάστα μου· ἀπηύδησα εἰς τὴν ὁδοπορίαν.
 Δὲν ἔχω πλέον δύναμιν, δὲν ἔχω βακτηρίαν,
 Καὶ εἰς τοῦ βίου τὸν σταυρὸν κατέκλινα ἐν θλίψει.
 Ἀνέβην εἰς τοῦ Γολγοθᾶ τὸ ὄρος εὐπειθές.
 Δὲν ἔχουν ἄλλην κορυφὴν τὰ θλιβερά του ὕψη,
 Καὶ εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦ τάφου, σταυρωθεῖς !
 Ὅταν, ἐγείθης τοῦ σταυροῦ, θεέ, τὴν ἀγωνίαν,
 Ἐνίκησες μὲ θάνατον ταχὺν τὴν δυστυχίαν.
 Κ' ἐγὼ θνητὸς καὶ ἄστημος τῆς γῆς αὐτῆς υἱός,
 Πῶς εἰς τοῦ βίου τὴν θαλὴν ν' ἀνθέξω τρικυμίαν,
 Ἀφοῦ διὰ τοῦ μνήματος ἐσώθη ὁ θεός; . . .
 ὦ, πόσοι, Μοῦσα θλιβερά, κατήγοροί μου πόσοι
 Θὰ μὲ χλευάσουν, καὶ πικρῶς θὰ μοὶ ἐπιτεθῶσι !
 Ἴσως μοὶ ἀποδίδεται παθῶν ἀλαζωνεία,
 Ἴσως μὲ εἴπουν ἄγριον, πικρὸν, ἐγωῖστήν·
 Ἀλλ' εἰς αὐτοὺς δὲν ἀπαντῶ ἐγὼ, ἡ δυστυχία,
 Θὰ τοὺς λαλήσῃ ἀντ' ἐμοῦ διάλεκτον φρικτήν.
 ὦ, μὴ καταδικάζετε ποτὲ θνητοὶ τὸν ἄλλον·

Προσεύχεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ κλαίετε τον μᾶλλον,
Ἡ καὶ τὴν μοῖραν, τὴν κοινὴν εἰς πάντας σεβασθῆτε
Συνήθως τοὺς εὐδαίμονας θηρεύ' ἡ συμφορά.

Δὲν θέλω νὰ καταρασθῶ, πλὴν μὴν περιφρονῆτε,
Δι' ὅλους εἶναι, ἄνθρωποι, ἡ τύχη θλιβερά . . .

Φεῦ· ἐὰν πάντοτε φωνὴν ἐκχύνω μόνον μίαν,
Ἄν αἰωνίως ὡς θεὸν ὑμνῶ τὴν δυστυχίαν,

Ἄν εἰς τὰ χεῖλη μου ψευδὲς μειδίαμα δὲν μένη,
Καὶ φίλαυτος ἡ θλίψις μου, τὰς τέρψεις ἀπειλῇ·

Δὲν εἶμαι ἔνοχος ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ εἰμαρμένη.
Ἐκείνη τὴν ἀλήθειαν τὴν πένθιμον λαλεῖ.

Εἰδωλολάτραι τῆς χαρᾶς καὶ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας,
Λατρεύετε τὸ εἶδωλον τῆς νάνου εὐτυχίας,

Πρὶν τὸ συντρίψῃ ὁ σταυρὸς καὶ ὁ θεὸς τοῦ πένθους.
Χθὲς ἀλαζόνα ἔβλεπον, πετῶντα ἄετόν·

Τὸν ἥλιον εἶχεν σκοπὸν, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἔνθους,
Ἵψοῦτο ὑπερήφανος εἰς σύννεφα πατῶν.

Πλὴν μετ' ὀλίγον συριγμὸς ἀντήχησε, καὶ φέρων
Βέλος πικρὸν, κατέπιπτεν ὁ ἄναξ τῶν αἰθέρων!

Δ'.

Τοῦ μέλλοντος τὸ κάλυμμα τὸ μαῦρον διασχίζω,
Εἰς τὴν σκοτίαν τολμηρὸν τὸ βλέμμα μου βυθίζω,

Καὶ βλέπω μὲ τῆς θλίψεως τὸ δακρυσμένον ὄμμα
Καὶ μὲ τοῦ παρελθόντος μου φωτίζομαι τὸ φῶς.

Θὰ προφητεύσῃ σήμερον τὸ κεκλεισμένον στόμα
Πᾶν ὅ,τι κρύπτει συμπαθεῖς ὁ χρόνος ὁ σοφός.

ὦ, ὅστις ἔχει εὐγενῆ καὶ εὐαίσθητον καρδίαν,
Κ' ἐπρόσφερεν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀρετῆς θυσίαν,

Ὅστις εἰς βίαιον σεισμὸν παθῶν κατεκλονίσθη,
Καὶ ζῶν τὸν βίον ἔθαψεν εἰς τάφον θλιβερόν,

Ἐκεῖνος Κάλχας ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐχρίσθη,
Καὶ νὰ μαντεύσῃ δύναται τὸ μέλλον τὸ πικρόν!

